

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. SPR-5638/09-118

ROZHODNUTÍ

Předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 10 a § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád a podle § 52 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, rozhodla s přihlédnutím k § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněného XXXXXX, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. SPR-5638/09-100 ze dne 30. ledna 2020, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Rekapitulace dosavadního řízení

[1] Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, v souvislosti s provozováním kamerového systému byla zahájena oznámeními Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) dnem doručení obviněnému XXXXXX (dále jen „obviněný“), a to dne 12. října 2009 a 2. prosince 2009. Dne 7. prosince 2009 správní orgán rozhodl usnesením zn. SPR-5638/09-27, že se řízení spojují ve společné řízení. Podkladem pro správní řízení byl kontrolní protokol zn. INSP2-6246/08-15 ze dne 16. června 2009, který byl pořízen inspektorem Úřadu Ing. Janem Zapletalem na základě kontroly provedené u obviněného ve dnech od 10. února 2009 do 15. června 2009, spolu se spisovým materiálem pořízeným v rámci kontroly. Podkladem pro zahájení správního řízení bylo dále rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách proti kontrolnímu protokolu zn. INSP2-6246/08-19 ze dne 11. září 2009.

[2] Správní orgán prvního stupně dne 1. února 2010 vydal rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34, ve kterém bylo shledáno porušení § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f) zákona č. 101/2000 Sb., za což byla obviněnému uložena pokuta ve výši 20.000 Kč a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí podal obviněný dne 18. února 2010 rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu jako

odvolací orgán rozhodnutím zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010. Napadené rozhodnutí bylo ve výrokové části upřesněno, resp. změněno tak, že za slova: „§ 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb.“, se vložila slova: „od 16. srpna 2008 do 15. června 2009“. Výše sankce zůstala nezměněna.

[3] Proti rozhodnutí předsedy Úřadu podal obviněný správní žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č. j. 5 A 166/2010-48 ze dne 24. října 2014 rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení. Hlavní hmotněprávní výtkou bylo, že kamerový systém byl posuzován jako celek, zatímco podle názoru Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se měl Úřad zabývat jednotlivě každou kamerou z pohledu zákona č. 101/2000 Sb.

[4] Následovalo nové rozhodnutí předsedy Úřadu čj. SPR-5638/09-64 ze dne 11. prosince 2014 o výše uvedeném rozkladu. Tímto rozhodnutím bylo rozkladem napadené rozhodnutí zn. SPR-5638/09-34 ze dne 1. února 2010 zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání správnímu orgánu prvního stupně.

[5] Správním orgánem prvního stupně bylo rozhodnutím čj. SPR-5638/09-70 ze dne 29. ledna 2015 opět shledáno porušení § 5 odst. 1 písm. d), § 5 odst. 2 a § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., čímž byla naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. c), e) a f), zákona č. 101/2000 Sb. Opětovně proto byla obviněnému uložena pokuta ve výši 20.000 Kč. Uvedených správních deliktů se obviněný dopustil jako správce osobních údajů v souvislosti s provozováním kamerového systému tvořeného 7 kamerami umístěnými u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy, ve výtazích, na schodišti do sklepa a na venkovní fasádě bytového domu v období od 16. srpna 2008 do 15. června 2009, tím, že shromažďoval osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, tedy osobní údaje, které neodpovídaly stanovenému účelu a v rozsahu nadbytečném pro dosažení deklarovaného účelu, jímž je ochrana majetku obviněného, a to bez souhlasu dotčených osob (výrok I.), tím, že zpracovával osobní údaje obyvatel bytů prostřednictvím 5 kamer umístěných u vchodu, ve vstupní hale, v hale před výtahy a ve výtazích a dále osobní údaje všech dotčených osob prostřednictvím 2 kamer umístěných na venkovní fasádě bytového domu, které zabíraly veřejné prostranství včetně vstupu do prostor ordinace zubního lékaře a veřejné prostranství včetně vstupu do second handu, a to bez jejich souhlasu (výrok II.) a tím, že neposkytl dotčeným subjektům údajů, tj. všem osobám pohybujícím se v prostorách monitorovaných kamerovým systémem obviněného, informace o provozu kamerového systému v rozsahu stanoveném zákonem, když pouze instaloval štítky s textem „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, XXXXXX“ na obvodových zdech domu (výrok III.).

[6] Obviněný podal dne 12. února 2015 proti tomuto rozhodnutí rozklad, v rámci nějž uplatnil námitku podjatosti proti externím členům rozkladové komise. Rozklad byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu čj. SPR-5638/09-78 ze dne 30. března 2015 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 31. března 2015 a které obviněný napadl žalobou u městského soudu.

[7] Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je dle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo a ve svém rozhodnutí ze dne 29. srpna 2019, čj. 10A 78/2015-31 dospěl k následujícím závěrům.

[8] Předně konstatoval městský soud, že neshledal důvodnou námitku zmatečnosti napadeného rozhodnutí, neboť to bylo vydáno v souladu s ustanovením § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (pozn. ve znění účinném v době vydání rozhodnutí).

[9] Dále městský soud uvedl, že důvodnou není ani žalobní námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nevyplývalo, že by se některou rozkladovou námitkou předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí nezabýval.

[10] Ohledně postavení členů rozkladové komise, pak odkázal městský soud na svůj rozsudek ze dne 30. října 2012, č. j. 6 A 146/2012-103, kde konstatoval, že jestliže rozkladové komise plní úlohu poradního orgánu, nelze na její členy pohlížet jako na úřední osoby příslušného správního úřadu, které ve věci jednají a rozhodují. Městský soud též neshledal důvodnou námitku obviněného, že ti členové rozkladové komise, kteří byli vedeni jako tzv. externí pracovníci, byli ve skutečnosti též zaměstnanci žalovaného a tím byla ustavena rozkladová komise v rozporu s § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[11] Městský soud se dále zabýval otázkou, zda pro obviněného z později účinných právních předpisů nevyplývá příznivější právní úprava, v kontextu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. listopadu 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 a dospěl k názoru, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, účinné ode dne 25. května 2018 (dále jen „nařízení“), není pro obviněného příznivější neboť horní výše pokuty za porušení obsahově totožných zásad jež bylo shledáno u žalobce, je v nařízení ve vyšší výši nežli horní výše pokuty podle ustanovení zákona č. 101/2000 Sb., podle něhož byla obviněnému vyměřena sankce.

[12] K námitce obviněného, že domáhání se ochrany práv osob souvisejících se zpracováním osobních údajů by mělo být ponecháno na aktivitě dotčených osob, městský soud konstatoval, že tato ochrana je poskytována nezávisle na sobě prostředky soukromého i veřejného práva.

[13] Ve věci samé pak městský soud předeslal, že k problematice pořizování záznamů bezpečnostními kamerami se ve své judikatuře již správní soudy vyjadřovaly, z této judikatury pak městský soud při svém rozhodování vycházel.

[14] Městský soud uvedl ve svém rozsudku, že má za nesporné, že obviněný pořizováním a uchováváním kamerových záznamů shromažďoval a zpracovával osobní údaje snímaných osob. Městský soud však shledal důvodným žalobní bod, v němž obviněný poukazyval na to, že v jeho případě zájem na ochraně majetku, bezpečnosti a zdraví převažuje nad potřebou ochrany soukromí. Podle názoru městského soudu Úřad nesprávně poměřil zájem obviněného na pořízení kamerového systému a upřednostnil toliko zájem na soukromí osob. Městský soud dospěl k názoru, že obviněný zpracovával osobní údaje zcela v souladu s účelem, který pro toto zpracování stanovil (tj. k prevenci a k odhalování kriminality) a k tomuto účelu byl oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů ve smyslu ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Svým jednáním tak nespáchal správní delikty podle

ustanovení § 45 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 101/2000 Sb. Žalobu tedy uznal v tomto bodu jako důvodnou.

[15] Své rozhodnutí dále odůvodnil městský soud tím, že obviněným deklarovaný účel pořízení kamerového systému, jímž byl zájem na ochraně majetku, zdraví a bezpečnosti byl založený na reálné hrozbě, nikoliv na hrozbě čistě hypotetické. V daném případě se totiž jednalo o prevenci před hrozbami inspirovanou skutečnými událostmi – předchozími neblahými zkušenostmi s poškozením fasády, nálezem injekčních stříkaček, obavami z útoků ve výtahu – tyto obavy byly ve správním spise dokladovány trestními oznámeními z let 2006, 2007 (např. o vloupání do společných prostor – v přízemí domu, v prodejně second handu), fotografiemi o poškození fasády a o nálezů injekčních stříkaček pod schody. Podle městského soudu nelze *a priori* předvídat, kam bude směřovat příští útok, neboť vandalismus může poškodit teoreticky každou součást domu, ohrožení bezpečnosti a zdraví (např. násilím vůči osobám) může taktéž přijít v kterékoliv části domu, obviněný proto, podle názoru městského soudu, právě do těchto prostor u vstupu do budovy zcela logicky umístil kamery. Společné prostory přitom byly odděleny jednotlivými místnostmi a jejich monitoring nebylo lze podle názoru městského soudu dosáhnout menším počtem kamer. Městský soud se tak neztotožnil s názorem Úřadu, že neustálým monitoringem přístupových tras a společných prostor došlo ke shromažďování osobních údajů neodpovídajících stanovenému účelu a v rozsahu nikoli nezbytném pro naplnění stanoveného účelu. Nedošlo tedy k porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb.

[16] Městský soud dále v této souvislosti poukázal na to, že byl monitorován společný prostor, který standardně neslouží k žití a k uspokojování osobních potřeb a v něm je tedy třeba počítat s tím, že se tam setká naráz i více osob. Kamerový systém monitorující rozhodující vstupní část vnitřních prostor byl podle městského soudu nastaven efektivně, když snímal nezbytnou část prostor za vstupem do budovy, která z povahy věci nemohla být již zabezpečena jinak. Nastavení kamer proto nepřekročilo oblast, která by byla neúměrná ve vztahu k dosaženému cíli (ochraně majetku a tělesné integrity). Snímání užší oblasti by se minulo svým účelem, přičemž městský soud uvedl, že si ve světle shlednutých záznamů ani nedokáže představit, jak by menší monitorování společných prostor mohlo být ještě šetrnější k soukromí snímaných osob a zároveň být ještě efektivní. Podle městského soudu je taktéž otázkou, do jaké míry by pocit soukromí osob narušily systematické útoky na jejich majetek následkem mj. neefektivního systému ochrany majetku. Kritéria potřebnosti a porovnání proto podle názoru městského soudu byla ve věci obviněného věci taktéž splněna.

[17] V souhrnu výše uvedeného shledal městský soud za splněný i požadavek respektování čl. 4 odst. 4 Listiny spočívající v šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva. Svým technickým řešením, přístupem a dalšími výše uvedenými okolnostmi provozoval obviněný svůj kamerový systém k účelu stanovenému, legitimnímu, předvídatelnému, a to způsobem, který nezasahoval nepřiměřeně do základních práv a svobod snímaných osob. Při dosažení svého cíle tak šetřil jak podstatu, tak smysl práv (čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny).

[18] Ohledně další žalobní námitky obviněného, že splnil požadavek § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a nedopustil se tak správního deliktu nesplnění informační povinnosti, konstatoval městský soud že již ve svém rozsudku ze dne 24. října 2014, č. j. 5 A 166/2010 – 48 neshledal, že by tato povinnost byla splněna. Na přítomnost monitorovacího systému byli příchozí upozorněni na rozích domů, na dveřích při vstupu do společných prostor domu a při vstupu do prostoru před výtahy. Jak uvedl městský soud, celkově byli příchozí sice upozorněni

na přítomnost kamerového systému, avšak nebyli upozorněni přímo na to, kde se jednotlivé kamery nacházejí. „Běžný příchozí – zejména ve vnitřních prostorech – pokud se sám nerozhlédl a nehledal umístění kamer, nemusel vědět, kde tyto kamery jsou a v kterém okamžiku byl v jejich záběru. Mohlo se tak stát, že se příchozí věnoval soukromým (i intimním) věcem, které by jinak ostatní vidět na veřejnosti neměli a nevěděl o tom, že je přítom snímán.“

[19] Předmětná informační povinnost byla podle názoru městského soudu splněna jen zčásti a nebyla tedy splněna řádně a úplně. Informace poskytnutá žalobcem ve vztahu k obyvatelům a ke kolemjdoucím kolem domu neobsahovala veškeré náležitosti tak, jak je předepisuje § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. Jmenovitě neobsahovala informace o právu přístupu k osobním údajům, právo na opravu osobních údajů, jakož i informace o dalších právech subjektů údajů stanovených v § 21 zákona č. 101/2000 Sb. Ostatní osoby byly upozorněny na provoz kamerového systému pouze tabulkami na budovách, které taktéž nesplňovaly podmínky § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., když obsahovaly pouze upozornění na to, že prostor je sledován a zcela chybí údaj o tom, jak je se získanými informacemi z kamerového systému stěžovatele dále nakládáno. Městský soud tedy konstatoval, že nemá důvod, aby změnil cokoli na závěru, který již dříve k nesplnění informační povinnosti obviněného vyslovil.

[20] Na základě všech výše uvedených skutečností městský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, svým rozsudkem č. j. 10 A 78/2015-31 ze dne 29. srpna 2019 zrušil a věc vrátil Úřadu k dalšímu řízení.

[21] V tomto dalším řízení byl Úřad podle ustanovení podle § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. Správní orgán prvního stupně, kterému odvolací orgán věc vrátil k novému projednání, tedy byl v novém rozhodnutí ve věci nucen zohlednit závěr městského soudu, že se obviněný dopustil pouze přestupku (dříve označovaném jako správní delikt) podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., neposkytnutí informací subjektům údajů v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem. V rámci úvahy o výši sankce za tento přestupek měl pak správní orgán prvního stupně poměřit zákonný rozsah povinných informací podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. a četnost a rozsah skutečně poskytnutých informací na umístěných cedulkách a zohlednit taktéž jejich rozmístění a skutečnou efektivitu informací takto poskytnutých obviněným. Odvolací orgán konstatoval, že v diskreci orgánu prvního stupně též zůstává otázka, zda je zároveň vhodné ve výši sankce zohlednit enormní celkovou délku řízení, resp. časový odstup od posuzovaného skutku.

[22] Obviněný dne 19. září 2019 podal návrh označený jako blanketní stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 10 A 78/2015-31 ze dne 29. srpna 2019, ovšem ani přes výzvu neuhradil soudní poplatek za podání kasační stížnosti, proto Nevyšší správní soud v Brně svým usnesením č. j. 1 As 339/201935 ze dne 14. listopadu 2019 řízení o kasační stížnosti zastavil.

[23] Správní orgán prvního stupně v souladu s rozsudkem městského soudu č. j. 10 A 78/2015-31 ze dne 29. srpna 2019 svým usnesením čj. SPR-5638/09-100 ze dne 30. ledna 2020 zastavil přestupkové správní řízení ve věci správních deliktů obviněného dle § 45 odst. 1 písm. c) a písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

[24] Ve svém rozhodnutí, čj. SPR-5638/09-100 ze dne 30. ledna 2020, pak správní orgán prvního stupně, rovněž v souladu s rozsudkem městského soudu č. j. 10 A 78/2015-31 ze dne 29. srpna 2019, konstatoval porušení informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona

č. 101/2000 Sb. a tedy spáchání správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. obviněným.

[25] Plnění informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. posuzoval správní orgán prvního stupně zvláště vůči obyvatelům bytového domu a zvláště vůči třetím osobám a došel k závěru, že u obyvatel domu je nezbytné výše uvedenou povinnost splnit ještě před zahájením zpracování v plném rozsahu. Jak uvedl správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí, informace, které měly být poskytnuty na shromáždění vlastníků dne 28. února 2008 a 2. října 2008, jehož se však neúčastnili všichni obyvatelé domu, a informace obsažené v zápisu z jednání shromáždění vlastníků o pořízení kamerového systému, který měl být obviněným vyvěšen v domě, rozhodně náležitosti vyžadované § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. neobsahovaly. Toto nebylo napraveno ani přijetím interní směrnice k provozu kamerového systému, protože opět tato směrnice neobsahovala veškeré informace vyžadované zákonem. Správní orgán prvního stupně dále uvedl, že podle ustanovení § 11 odst. 5 zákona č. 101/2000 Sb. je správce při zpracování osobních údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) téhož zákona povinen bez zbytečného odkladu subjekt údajů informovat o zpracování jeho osobních údajů. Jak je uvedeno výše, znamená to, že vůči obyvatelům domu je nutno informační povinnosti naplnit vyčerpávajícím způsobem ještě před zahájením zpracování, tedy před zprovozněním kamerového systému, a to poskytnutím veškerých informací o kamerovém systému.

[26] Vůči třetím osobám, jejichž osobní údaje jsou prostřednictvím kamerového systému zpracovávány nepředvídatelně, konstatoval správní orgán prvního stupně, že je třeba plnit informační povinnost např. prostřednictvím informačních tabulek u sledovaných prostor. Obviněný tyto tabulky ve svém domě umístil, ale tyto obsahovaly pouze text „Objekt je sledován kamerovým systémem“ u vchodu do bytového domu a „Objekt je monitorován kamerovým systémem s pořízením záznamu, XXXXXX“ na obvodových zdech budovy. Správní orgán prvního stupně zhodnotil, že takové plnění informační povinnosti obviněným není dostatečné, a to s ohledem na skutečnost, že z textu informačních tabulek jednotně nevyplývá, že je pořizován záznam, kdo je správcem osobních údajů a kde lze získat více informací o kamerovém systému. Informační cedulky umístěné na obvodových zdech by tak bylo možné považovat z hlediska § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. za dostačující pouze tehdy, pokud by subjekty údajů byly informovány o kamerovém systému též podrobněji jiným způsobem. Tuto skutečnost však obviněný nedoložil. Za podstatné pak považoval správní orgán ve vztahu k osobám pohybujícím se v záběru kamer monitorujících veřejné prostranství, že tyto osoby si nemohly být z textu umístěného na fasádě bytového domu vědomy toho, že jsou sledovány též na veřejných prostranstvích v poměrně velké vzdálenosti od bytového domu samotného, lze tak dojít k závěru, že tyto osoby nebyly o zpracování svých osobních údajů informovány vůbec. Správní orgán prvního stupně též zdůraznil, že informačními tabulkami je potřeba opatřit všechny monitorované prostory, což např. nebylo splněno v prostorách obou výtahů. Příchozí tak vůbec nemusel vědět, že je v tomto prostoru monitorován a mohlo se tak stát, že se věnoval soukromým záležitostem, které by jinak ostatní vidět na veřejnosti neměli.

[27] Za výše uvedené porušení informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. byla obviněného uložena pokuta ve výši 4.000 Kč, tedy při samé dolní hranici zákonné sazby. Při rozhodování o její výši správní orgán prvního stupně přihlédl jako k přitěžující okolnosti (z hlediska závažnosti jednání) ke skutečnosti, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů, představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů obyvatel domu. Jako přitěžující vyhodnotil

dále dobu, po kterou protiprávní jednání trvalo, tj. cca 10 měsíců. Jako polehčující okolnost správní orgán prvního stupně shledal skutečností, že byla porušena pouze jedna zákonná povinnost, a dále, že celková délka řízení již přesáhla 10 let, čímž klesá účel trestu z preventivního hlediska.

[28] Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., který správnímu orgánu ukládá uložit obviněnému, který byl uznán vinným, náklady řízení paušální částkou, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, podle kterého paušální částka nákladů správního řízení, které obviněný vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1.000 Kč.

[29] Proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal obviněný dne 13. ledna 2020 prostřednictvím svého právního zástupce řádný rozklad.

II. Obsah rozkladu

[30] Právní zástupce obviněného v podaném rozkladu vyjádřil názor, že správní řízení vzhledem k jeho délce, začíná být pomatené, ve formulaci rozsudku Městského soudu v Praze a rozhodnutí předsedkyně Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) postrádá devolutivní účinek a je toho názoru, že v rozhodování Úřadu „chybí dvojinstančnost“.

[31] Dále právní zástupce obviněného poněkud mylně poznamenává, že Úřad proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost.

[32] Právní zástupce obviněného předkládá informace, které zřejmě obviněný doplnil k informační povinnosti, jak mu ukládá § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., aniž by však doložil, jak vypadá informační cedule vyvěšená v domě.

[33] Další argument, který právní zástupce obviněného ve svém rozkladu předkládá je, že Úřadu ustanovení § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. o zpracování osobních údajů, nebránilo, aby vedl řízení podle nové právní úpravy. Ta je dle jeho názoru pro obviněného přívětivější. K tomuto blíže odkázal na Pokyny k uplatňování a stanovování správních pokut pro účely nařízení, kdy např. na str. 7 se uvádí, že se má každý případ posuzovat individuálně a v souvislosti s tím se má zvolit nejvhodnější opatření.

[34] Právní zástupce obviněného se dále odvolává na rovnost vlastnictví, kterou vztahuje i na rovnost správců osobních údajů, kdy Úřad nemůže zvýhodňovat jedny správce na úkor druhých. Jako příklad uvedl, že např. dopravní podniky zavádějí kamerové systémy do autobusů a trolejbusů.

[35] Právní zástupce obviněného též poukazuje na dvakrát uloženou úhradu nákladů řízení.

[36] V závěru rozkladu navrhuje právní zástupce obviněného, aby předsedkyně Úřadu, jako odvolací orgán rozkladem napadené rozhodnutí zrušila a uložila sankci – napomenutí.

III. Posouzení orgánem druhého stupně

[37] Odvolací orgán předně konstatuje, že dne 24. dubna 2019 nabyl účinnosti zákon č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, který navazuje na přímo použitelný předpis Evropské unie, tj. nařízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 307/2015 „(...) v případech, kdy správní soud zruší napadené správní rozhodnutí a věc vrátí správnímu orgánu k dalšímu řízení, vrací, se případ zpět do okamžiku před vydáním zrušeného správního

rozhodnutí, tj. do fáze již zahájeného (a tedy i neskončeného) správního řízení.“ Podle § 66 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. se řízení zahájena podle zákona č. 101/2000 Sb., která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti nového zákona, dokončí podle zákona č. 101/2000 Sb. Správní orgán prvního stupně proto v tzv. „obživlém řízení“ postupoval podle zákona č. 101/2000 Sb. Tato právní úprava je pro obviněného příznivější než právní úprava obsažená v nařízení. Odvolací orgán uvádí, že každý případ v rámci správního řízení je hodnocen individuálně, a to včetně vyhodnocování příznivější právní úpravy pro obviněného. Jak již uvedl městský soud v bodě 41 svého rozhodnutí, v článku 83 odst. 5 nařízení stanovuje, že za porušení zásady pro zpracování, včetně podmínek týkajících se souhlasu podle článků 5, 6, 7 a 9 a za porušení práv subjektů údajů podle článků 12 až 22, lze uložit správní pokuty až do výše 20.000.000 EUR. Zákon č. 110/2019 Sb., označuje uvedená jednání v souladu s českým právním řádem přímo za přestupky, avšak rozpětí výše sankce ponechává právě na přímo použitelném předpisu, tedy nařízení, (to na rozdíl od sankce, kterou je možno uložit „veřejnosprávním“ správcům a zpracovatelům a jejíž maximální výše 10.000.000 Kč je s využitím článku 83 odst. 7 nařízení stanovena právě v zákoně č. 110/2019 Sb.). Maximální horní hranice za deliktní jednání obviněného, tedy za porušení § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. přitom dle zákona č. 101/2000 Sb. činila 5.000.000 Kč. Městský soud tedy shrnul, že pozdější právní úprava podle nařízení není pro obviněného příznivější. Správní orgán prvního stupně, vázán právním názorem městského soudu, rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle ustanovení § 45 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., a to tím, že neposkytl informaci subjektům údajů v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem. Ve správním řízení posoudil ve vztahu k zákonnému rozsahu povinných informací podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. četnost a rozsah skutečně poskytnutých informací na umístěných cedulkách a zohlednil jejich rozmístění a skutečnou efektivitu.

[38] K námitce obviněného ohledně „pomatenosti“ řízení, odvolací orgán konstatuje, že tento argument obviněný nikterak nerozvedl. Rozhodování soudu i druhé instance Úřadu bylo dle obvyklých procesů. V rámci soudního řízení správního řešil městský soud rozhodnutí předsedy Úřadu, které svým rozsudkem zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Předsedkyně Úřadu následně zrušila rozhodnutí správního orgánu v prvním stupni a vrátila mu věc k novému projednání, přičemž stanovila (obdobně jako městský soud ve svém rozsudku), co má správní orgán prvního stupně ve svém novém rozhodnutí zohlednit. Dvojinstančnost správního řízení tedy zůstala v tzv. „obživlém řízení o rozkladu“ po rozhodnutí městského soudu naopak zachována tím, že ve věci znovu rozhodoval správní orgán prvního stupně a obviněný tak měl možnost proti jeho rozhodnutí podat rozklad, což také učinil.

[39] Co se týče enormní délky řízení v dané věci, tj. od roku 2009 do současnosti, ta je dána zejména opakovaným soudním přezkumem, přičemž dobu trvání soudního řízení správního nemůže Úřad nikterak ovlivnit, a rovněž složitostí problematiky zpracovávání osobních údajů pomocí kamerových systémů v bytových domech. Svou roli rovněž sehrává i vývoj soudní judikatury v oblasti ochrany osobních údajů. V tomto lze nyní probíhající řízení odlišit od případů, kdy je enormní délka řízení způsobena průtahy v řízení a objektivní nečinností (tj. nulovou procesní aktivitou) rozhodujících orgánů a soudů.

[40] Kasační stížnost proti rozhodnutí městského soudu nepodal Úřad, nýbrž obviněný sám. Ani přes výzvu Nejvyššího správního soudu však obviněný neuhradil soudní poplatek, a proto bylo řízení usnesením dne 14. listopadu 2019 zastaveno.

[41] K namítanému nerovnému posuzování zpracování osobních údajů různými správci kamerového systému odvolací orgán uvádí, že každý případ řeší individuálně s konzistentní

rozhodovací praxí a doplňuje, že je předně důležité rozlišovat, zda kamerový systém pořizuje záznam (jedná se o zpracování osobních údajů, které podléhá zákonu) a kdy jde pouze o on-line přenos bez vyhotovování záznamu (nejedná se o zpracování osobních údajů). Současně není možné porovnávat bytový dům, kde jeho obyvatelé požívají větší míru soukromí a práv s tím souvisejících a veřejné dopravní prostředky, kde je tomu zcela naopak, a to už jen z toho důvodu, že se zde vyskytují na omezenou dobu.

[42] K argumentu obviněného, že doplnil znění informační cedule, odvolací orgán podotýká, že tyto doplnění Úřadu nikterak nedoložil.

[43] Ke znovu uložené náhradě nákladů správního řízení se správní orgán prvního stupně vyjádřil v rámci sdělení zaslánému právnímu zástupci obviněného dne 17. února 2020, kde uvedl, že náklady předešlého správního řízení budou obviněnému vráceny Celním úřadem pro hlavní město Prahu.

[44] Ohledně výše uložené pokuty odvolací orgán konstatuje, že tato byla uložena při samé dolní hranici zákonné sazby, její výši správní orgán prvního stupně náležitě zdůvodnil a při jejím ukládání zohlednil též délku správního řízení. Odvolací orgán proto posoudil sankci uloženou obviněnému jako přiměřenou.

[45] Odvolací orgán tedy shrnuje, že neshledal důvod ke zrušení rozkladem napadeného rozhodnutí ani ke změně výše uložené sankce.

[46] Stejně tak odvolací orgán po celkovém přezkoumání neshledal žádný důvod způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí a neshledal ani žádná pochybení v postupu orgánu prvního stupně.

[47] Na základě všech uvedených skutečností, proto odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze odvolat.

Praha 14. května 2020

otisk úředního razítka

JUDr. Ivana Janů
předsedkyně
(podepsáno elektronicky)